

РАДЯНСЬКІ РЕПУБЛИКИ В 1923 РОЦІ.

(Огляд написаний спеціально для "Укр. Роб. Вістей".)

Х.

УКРАЇНЦІ В МОСКВІ.

В Москві є велика українська колонія. Переважно це молодь, що училась в вищих школах. Є також небагато українських червоноармійців.

Коли-ж говорити про українську колонію в Москві, то треба почати з української місії, яка є центром тої колонії.

Українська радянська місія в Москві міститься на Котачинській вулиці ч. 5 і ч. 7, що йде по Покровській вул. Займає вона два великих двоповерхових будинки - осібно під вище згаданими числами, які колись належали до якогось графа. В однім будинку містяться канцелярія місії, мешкає голова місії та секретар. В другім мешкають всі інші співробітники місії, а також там завжди здержуються різні дипломатичні кур'єри та народні комісари України, що часто відвідують столицю Радянського Союзу.

Головою місії був тоді т. Подоз. Саме коли я був в Москві, його перевели на Україну як голову комісії Державного Плану України. Його місце займає його заступник т. Приходко. Секретарем місії є т. Яловий, молодий ще хлопець, прихильник українських нафтуристів. Він видає навіть книжечку своїх нафтуристичних поезій п. н. "Верхи".

Всі три вище згадані люди належали колись до лівих боротьбистів-революціонерів, а коли ця партія злилася з К.П. (б. У.), вони тепер є її членами. Є ще дуже гарні люди, українці і тому ціла місія має дійсно український характер. Тільки не в змісті буржуазним, а пролетарським. При місії співробітничать Галичанин т. Бачинський, молодий ще чоловік.

Між головами місії і її співробітниками аж до стенографісток і замітачів включно, відчувались щиро-товариські відносини. В місійній "столовці" за обідом сидять всі разом, гомонять, жартують. Немає начальства і сугли. Є товариші. Там-же за столом часто можна зустріти в гурті котрого небудь з народних комісарів України.

Неофіційним осередком української колонії в Москві є просвітний клуб ім. Т. Шевченка. Міститься він у великому будинку в центрі міста при Тверській вул. (головна вулиця в Москві) під ч. 37. Головою клубу є Галичанин т. Федір Кошар. Членство клубу - це переважно українські студенти, що вчаться на університеті ім. Свердлова і українські

червоноармійці. В клубі часто улаштовуються літературні вечери, виклади, концерти. При клубі є гарний хор. А крім цього хору там часто можна почути першорядних українських співаків і співачок, що заангажовані співати в московських операх, як от наприклад відомий український оперовий тенор Мікіша, а також виступають молоді співаки і співачки, що побирають науку в московській консерваторії. Там співала навіть славнозвісна київська капела "Думка".

На літературних вечірках читають свої твори Галичанин Галдзінський, Яловий і деякі початкучі молоді літерати. Дуже гарно поубувати серед тих людей. Драматичний гурток того клубу час від часу грає українські штуки в котромуєбуть з московських театрів, а останніми часами вів переговори про внаймення театру ім. Комісаржевської, що міститься в тім самім будинку. Діставши той театр, клуб має на меті створити сталий український театр в Москві.

В околицях Москви грає сталий мандруючий український театр під керівництвом співака-артиста Овідіана. Овідіанко зі своїми співаками часами виступає і в українських клубах, однак там не дуже люблять той хор за його "малоросійщину". Заспівають вони пару українських пісень, дивись, вже й з'їхали на "Полубида панічка" Петра Павловича... Я думала кучерявий - в него чуба нема" або щось подібного.

Репертуар того театру також старий: Тобілевич, Кропивицький, Старицький і напевно Плаксина Маруся, влюблений Гриць, дурний Жид, паний дядько з синім носом і голпаць з горлякою. Халтурщина - як там її називають. Теперішнє молоде покоління цього страшенно ненавидить. Тому серед него тішаться великою симпатією молоді співаки і артистки сили, що стремлять до чисту українську народну пісню, так само чисте, героїчне театральне мистецтво, а не п'яцьке.

При університеті ім. Свердлова, цій найвищій інституції на території С.С.Р.Р., є також український студентський клуб під проводом т. Широтюка, молодого і енергійного студента. Цей клуб працює не лише серед студентів України в Москві, але і серед червоноармійців. Якщо в якійсь червоноармійській частині в Москві є кільканація або кількадесят українців, там зараз-же засновується просвітно-освітньо-культурний гурток. Той гурток заосматрюється літературою в українській мові, пле-

кається серед него свідомість. Коли такий гурток зміцніє, тоді там улаштовуються виклади і лекції українознавства і т. и. Драматичний гурток з клубу ім. Т. Шевченка час від часу грає українські штуки в червоноармійських касарнях. І в цей спосіб ціла молода українська колонія, розкинена по великій Москві, є стало в контакті між собою.

При різних державних установах в Москві працює багато українців, а навіть Галичан, а декотрі на визначних відвічалних посадах. Так Федір Кошар є заступником завідувачого Всеросійського Державного Видавництва, найбільшого видавничого підприємства в цілім Радянськм Союзі.

Галдзінський і Шафран працюють при народнім комісаріаті освіти, а через довший час Галдзінський був заступником серед української еміграції аж трохи напрямків політичних:

1. Повне признание Української Радянської Державності.

2. Нема на Україні ніякоїсь тої української державності. А через те мусить провадитися боротьба з Москвою, окутантами, хоч би в цілях - виборення автономії.

3. Юридичне признание Української Радянської Державності. Потребу боротьби за розширення національно-політичних вольностей на Радянській Україні... А на Західно-Українських Землях (що під Польщею) створення суверенної Галицько-Волинської держави. А тоді, мовляв, буде видно - чи єдиність з Великою Україною, чи ні. До того часу може й большевиків, впадуть.

Так! Большевики - впадуть! І впадуть на голову українських! Хай др. Лозинський не бідається: недовгий час і на Західно-Українських Землях, що тепер під пятою польської шляхти - буде влада селянсько-робітничих рад.

Ніхто на остереження професорське й не зв'язатиме! А остереження було таке:

Не провадити боротьби з Польщею від соціалістичних класів; не мати нічого спільного з большевиками; не мріяти про приєднання Зах.-Укр. Земель до большевицької України; бо антагоністичне протидіяння радянським републикам. А ось - проти наших змагань політично-національного характеру, проти нашої національної еманіпації, проти нашої боротьби з Поляками в цілях утворення Галицько-Волинської Держави з демокра-

(Дальше буде.)

Пролеткор.

МЕТКУВАННЯ ГАЛИЦЬКИХ ПАТРІОТІВ-ПОЛІТИКІВ

(Кореспонденція "У.Р.В." з Чехословаччини.)

Відславши статтю під назвою "В чім інтерес?" - довелось мені віч-на-віч спостерігати публічні меткування наших політичних банкротів.

1-го грудня перед академічною молоддю в Празі виступав сам. Др. М. Лозинський з рефератом "Проблеми української політики в сучасній мент". Виступав автор "Галичани в р.р. 1918-1920".

Час, неблагана дійсність зі "зрадницько-несправедливою" політикою антанта - нічому не навчили нашого політика. Він той самий і тепер.

Переказувати зміст відчиту - зайве! - Думки - старі: теж саме споглядання на антанта. Без бога, чи то пак... без антанта - ні до порога.

Треба зазначити, що й "високоповажаний" професор пан доктор Лозинський" (так титулували прелегента), догугувався напереді про існування серед української еміграції аж трохи напрямків політичних:

1. Повне признание Української Радянської Державності.

2. Нема на Україні ніякоїсь тої української державності. А через те мусить провадитися боротьба з Москвою, окутантами, хоч би в цілях - виборення автономії.

3. Юридичне признание Української Радянської Державності. Потребу боротьби за розширення національно-політичних вольностей на Радянській Україні... А на Західно-Українських Землях (що під Польщею) створення суверенної Галицько-Волинської держави. А тоді, мовляв, буде видно - чи єдиність з Великою Україною, чи ні. До того часу може й большевиків, впадуть.

Так! Большевики - впадуть! І впадуть на голову українських! Хай др. Лозинський не бідається: недовгий час і на Західно-Українських Землях, що тепер під пятою польської шляхти - буде влада селянсько-робітничих рад.

Ніхто на остереження професорське й не зв'язатиме! А остереження було таке:

Не провадити боротьби з Польщею від соціалістичних класів; не мати нічого спільного з большевиками; не мріяти про приєднання Зах.-Укр. Земель до большевицької України; бо антагоністичне протидіяння радянським републикам. А ось - проти наших змагань політично-національного характеру, проти нашої національної еманіпації, проти нашої боротьби з Поляками в цілях утворення Галицько-Волинської Держави з демокра-

тичним устроєм, то антанта нічого не матиме: можливо й допоможе ще здійсненню наших справедливим стремлінням.

Слухаючи такі професорські меткування пригадуєш приказку: "дурня й у церкві б'ють"...

Хіба-ж не дурні?... Плює ім отта антанта весь час у пилку, мають і акт 14. марта, проте й далі підлабузюватися треба до антанта!.. Хіба-ж можна мінити - стремління нашого люду, на ласку антанта? Так можуть робити лиш раби.

Психологія наших рабів давня. Точнісінько така, як для пам'яті нащадків занотувано в творі М. Лозинського (днівсь стор. 39 і 40. Галичани в р.р. 1918-1920) що, -

"сьогодні остання година, коли ми можемо як не перемогти, то хоч з честю укласти; завтра нас з підданних Польщі і ми будемо безсильні опертись слою. І тому ми рішились."

Очевидно, завдячуючи треба рішення військовій організації і її провідникові Вітовському. Коли вона не була завикала готовності перестати се рішення, воно не могло би бути прийняте. Та вона зробила ще більше, - вона настановила (підкреслення вводи М. Лозинського, М. Л.) на прийняття свого рішення супроти тих, що ще валялись!...

Як бачите, М. Лозинський та інші навіть нагадалися! І повстання українського народу Галичанин, своє традиційне свято Першого Листопада, що вони тепер рік-річно з неабиякою будничною святкують, є - ділом світої пам'яті Дмитра Вітовського.

А всі раби були гальмом до реалізації нашої волі. Воїни, маючи найкращу в світі армію, якою була - Армія Галицької України, занепалили справу. Через них ми в шляхетському ярмі.

Та психологія раба така: хоч і сам визнає він свою провину, але найбільшим винуватцем робить інших. Точнісінько таке - і з Лозинським.

Він ось на своєму викладі, виголошуючи істину, що й Волиняк і Галичанин - раз опинилися разом у польськм ярмі - мусять мати одну політику. Та ба! Волиняк з Хомищакими перші стали на польську угодовську лінію: вони "перші зломали одностійний фронт, стачаючи до польських парламентарних виборів під гальмом - автономії при польській державі"... Волиняк, мовляв, найбільші хруні...

На все це відповідь коротка: Декларативні промови волинянських послів, що виголошувались з парламентарної трибуни в варшавському сей-

РОБІТНИК І КНИЖКА

Розмова робітника Юрна Носача з робітниками.

Цим разом хочу сказати так, просто з міста. Ну Товариші робітники і Ви Товариші робітниця, поставте собі ось зараз такі питання:

— Що то таке боротьба класів?

— Чому робітництво цілого світа, всіх народів єдиється в своїй класовій боротьбі?

— А як воно єдиється? В чому полягає та єдність?

— Говориться про Інтернаціонал. На що робітничого Інтернаціоналу і чим він корисний для робітника?

— Часто читаємо або чуємо про різні Інтернаціонали, як класові організації всесвітнього робітництва, а чи знаємо ми їх історію?

Правда, видається, що ці питання відомі нам, але ану поспробуємо завтра точно дати відповідь на них своєму невідомому товаришеві! Але так, щоб не пересипати з пустаго в порожнє, а так розказати точно, зрозуміло. Знаю дуже добре, що не багато найдеться таких, бо - ми не мали змоги дотепер навчитися цього. Алеж ми так часто говоримо про класову робітничу

свідомість, тимчасом не вміємо як слід пояснити її теоретично.

Ні товариші, нам треба братися таки поважно до праці над собою. Нехай в наших рядах не буде ані одного робітника і робітниця, які не вміли би відповісти точно на вище згадані питання. Бо це буде сором для нас самих. Свідомим робітником може називатися тільки той, який справді свідомий. Відповідь на повні питання Ви дістанете з книжки "Що таке всесвітній Союз робітників". Вийдіть до "Українських Робітничих Вістей" 20 центів і одержите цю корисну необхідну книжку протягом кількох днів. Перечитаєте і ніколи не пожаєте своїх 20 ц. Я все свого тримаюся: Треба всім нам вчитися і ще раз вчитися. Всі ми не мали змоги вчитися шкільно, тому працюймо камі над собою! Викорніймо з поміж себе поверховість і не свідомість! Хай живе класово свідоме українське робітництво Канади!

З пролет. привітом Юрко Носач.

мі - відомі світові. Як уже не інтерпретувати їх панок Лозинський, а вони все-ж таки лишаються зі змістом всуукраїнським! Говорити мені про це - зайве. Що-ж торкається цього автономічного гасла Волині, в часі виборів до польського парламенту, то тут змушений я забрати голос.

Волиняки стали до виборів, щоби дати Полякам так званий парламентарний поединок. По де-кілох конспіративних нарадах на Волині, рішення було дати рішучий бій: своєю активною поставою при виборах (не допустити, щоби з української землі вишшов ані один посол Польки), заманіфестувати зайвий раз перед світом, що на ті Західно-Українські Землі - Поляки не мають жадніського права. Ось у тій справі й вийрив мене негалекий Народний Комітет Волині до Львова, засувати провідникам галицької політики наш намір: користаючи з примусових виборів до польського парламенту, утворити свою Українську конституанту на окупованих Польщею українських землях. Але провідники з П'ємонту, отті гешетмахи з трудовицького кагалу, в оці виклики мене: - "Ха-ха-ха! Конституанту?! А скільки ваш темний Волинь проведе послів? Одного - найбільше два!.. Хе-хе-хе!..."

— Висміяний трудовиками" (які до речі не дали нам і аргументів для переведення віч) вернувши до дому, Волиняк з Хомищакими - хоч-не-хоч перерахували вибори виключно своїми слабкими силами. Як-ж вислали?!

На Волині здобули всі мандати: ні в сеймі, ані в сенаті нема не тільки Поляка, але й Українця-хруні... Побіда наша, ані сподівались ми, повна: навіть на етнографічно польській окрузі, Люблин - проведи в посли України, Павла Васильчука. А від того шляхтяр-скряки, переважаючи, немов би скрикнули: "Ліхо-ж горенько наше, аж по Люблин не наше!..."

Та зазедви стало відомим про результат виборів, як на той темну Волинь - трудовики послають аж двоє акusherів для уконститування українського посольського клубу. В числі тих акusherів від політики був і Целевич, той самий, що нищипорить тепер у Америці за долларами.

Такі шпани з народни Україниської Парламентарної репрезентації в варшавському сеймі подаю тому, щоби акusher Целевич не впа в гріх, та блцкучої нашої побіди на Волині не постави на актив галицького трудовицького партії. Адже, коли в нього - Шеремета з Мельничуком сподівалися переквершати нашою, щоби покершували в варшавському сеймі до речі не дали нам і аргументів для переведення віч)

Кількасот людей на кораблі відбиті від цілого світа, від всього живого. Кругом тільки сірий непроглядний туман і тривожні жалібні гудки. Однак високий Іван багато більше затрівожений мрякою, як і Ви. Ходіть по палубі понуривши голову і все доносить чим в каюту, що мряка стає менш густішою. Минають довгі години, а корабель не перестає гудити. Він ледво-чутно посувається вперед, щоб не наїхати на другий в темноті. Яюсь дивно хлопоче вода і густа мряка ніспомо влізати навіть в коридори.

Мабуть вечері. В ухах шумить беззастане гудіння, а я злясо, що так повільно ідемо. Як би так була завтра погода, то ми готові хоч з далека побачити вичери Ірландії.

Після вечері сідаю писати свій щоденник, а Іван курить завзито і мучить своїм прокилимим зором Італійців.

В кінці мряка робиться такою непроглядною, що корабель стає і далі не іде. Ми махаємо на все рукою і йдемо спати, хоч довго не дають нам заснути тривожні гудки.

(Далі буде.)

М. ІРЧАН.

10)

ЗА ОКЕАН.

(ПОДОРОЖНІ ВРАЖІННЯ.)

(Продовження.)

18. жовтня 1923 року.

Тільки розбудилися, зараже одягалися і вийшли на палубу. Була 6-та година ранком. Корабель стояв близько французького порту Шербург і перетягав з малих корабликів різні скрині та пошту. Нас зацікавила годолово почта, бо по правді, ми перший раз в житті бачили таке. Тисячі-тисячі мішків з почтою різних держав Європи перекидає цілий ряд робітників з рук до рук, аж доки вони не опинювалися на дні "нашого" великана. Кожний мішок звичайно має колір своєї держави і великий напис нпр. Франція, Італія, Еспанія і т. д.

Притягаємося з Іваном близьким французьким берегам і Іван, як добрий український воєк, починає фантазувати:

— Знаєте, я вірю, що прийде час, коли ми, Українці, будемо ще наступати на ці береги. Чорноморська фальта підпаде під червоним прапором аж сюди, а на палубі ждатиме

з своїми скорострільми Кості Третяк, та з полком Володимира Верховий... А там, в глибині Франції кипітиме боротьба робітників з панамі...

Це Іван згадує колишню війну й імена різних товаришів. Яюсь і мене охвачує цілого ця історія і я, мимоволі примружую очі та не бачу ані палуби, ані чорних хвиль моря. Живу хвилину словами Івана і в ухах лящити дикий вереск та вистріли. А в голові півсвідома, радісна думка:

— Це за нашу кривду... За кров мільонів...

Ех! мрійники ми і це горе наше. Треба брати дійсність такою, як вона є. Мрійність задишим легковірним "політикам", що 5 літ мріяли про спираєдність парижських мурів. А ми - діти суворой дійсності, тому - сміло і тверезо дивімся вперед! Ні подлости чужих та своїх, ні їх варварські знущання не вб'ють тої сили, яка наростає в наболілих серцях мільонів поневоленних.

Голос духа чути скрізь: По курних хатах музичних, По варстатах ремісничих,

По міських неволі й саї... Сила родиться й злявється. Не ридати, а зловувати. Хоч синям, як не собі, Крашу долю в боротьбі!)

Так тяжко на душі, як дивимося на Францію. А по правді, сама країна не винина нам ніякого зла. Ціла країна не менше поневолена своїми панамі, як і наша Галичина. Як дивно! Франція - матір Великої Революції, представляє зараз собою найчорнішого ката в цілому світі. Боева-бадьора і безсмертна "Марселеза" зробилася в устах синих панів поганим скавуділлям.

Змінює їх побідний спів, Змінює їх побідний хід. На голос пса і хід гени...

І ось, настали власники цієї гарної країни, ситі дармоїди парижських палат, не задоволені тільки одною землею, а простягли захляну руку на далекій схід. І оборона поневоленних перед цєю панською нахабністю звється в буржуазній термінології страшним словом: "большевизм" та "дикунство". Ні! Байдуке нам, як називають нас пани. Справа не в назві, а в ділі. Навіть дикий медвідь розбиває залізну клітку, щоб вирватися на волю.

І Франко: "Війни революційної"

А ми - не медведі і з "культурністичного" європейського панства мусимо боритися всіми силами і всіми способами, бо це свята боротьба за права людщини.

На "наш" корабель всіляко багаторо нових подорожних, переважно Італійців та Еспанців. В 9-тій годині "Pittsburgh" прощається гудками з французьким портом і ми ідемо далі. Просто не віримо, що аж до берегів Канади "наш" корабель більше ніде не пристане. Перед нами щільні тижень безперестанної дороги. Аж не віриться, що сім днів буде гуркотити під нашою каютою корабельна шпана.

Погода прекрасна, тепла. Ідемо дві години з наших очей не зникають невеличкі французькі острови, хоч дехто вперто твердить, що це береги Еспанії. Але ми не такі наївні і хоч промаршували молоді літа в воєнній хуртовині, географія пам'ятаємо не зле.

Іван любить обсервувати людей, а я люблю приглядатися тоді йому. Полудневі народи, головою Італійці та Еспанці, мають ще жалюгідний вигляд. Такі погорблені, обдерті, прибиті. На кожного дивляться з якимсь підозрінням. А лівий - страшенно. Сядь і хоч рій його, не рушиться з

місяця. Іван відразу пізнає, що це робітники, а просто тияни, для яких не першина оці дорога в Америку. Це впрочім пізнати по їх поведінці. Чорні очі бігають все жваво і чогось шпикають. Але Іван жартує собі з них всіх. Він стає з боку, опреться своєю високою доставою на стіну і пильно починає вдивлятися в Італійців. Спершу Італійці крутяться, незвертають уваги, але як Іванові очі не відстають від них, ніяковіють лівий сині Італії і згодом - відходять в бік. А я сміюся вдоволено і слухаю, як похваляється Іван:

— Таки боється мене... Апетиту в нас все ще немає. Вправді їсти хочеться дуже, але як тільки зайдемо в ідальо і почуємо пару, то зараз тікаємо назад. (На кораблі все варить паром, а не вогнем.) Розуміється, вибір в стравах величезний, тільки годі ї їсти. Оба живіємо огірками, водою з оштом і овочами, а наш третій товариш - стрілець "нівроку" їсть все, що тільки поживиться на столі. Одно спостерігати цікаве явище, про яке до цього часу не знав. Можна знехвалити людину за її іду. Ось ми з Іваном ненавидимо до крайнього степення кількох типів, які не тільки, що їдять все, а все, а ще в гарячий чай або

каву кидають масло, щоб розтопилося, або мармоляду. Робиться гідж і Іванови незатирається руки, щоб - "захапати" такому чоловікові. Чорні очі бігають все жваво і чогось шпикають. Але Іван жартує собі з них всіх. Він стає з боку, опреться своєю високою доставою на стіну і пильно починає вдивлятися в Італійців. Спершу Італійці крутяться, незвертають уваги, але як Іванові очі не відстають від них, ніяковіють лівий сині Італії і згодом - відходять в бік. А я сміюся вдоволено і слухаю, як похваляється Іван:

— Таки боється мене... Апетиту в нас все ще немає. Вправді їсти хочеться дуже, але як тільки зайдемо в ідальо і почуємо пару, то зараз тікаємо назад. (На кораблі все варить паром, а не вогнем.) Розуміється, вибір в стравах величезний, тільки годі ї їсти. Оба живіємо огірками, водою з оштом і овочами, а наш третій товариш - стрілець "нівроку" їсть все, що тільки поживиться на столі. Одно спостерігати цікаве явище, про яке до цього часу не знав. Можна знехвалити людину за її іду. Ось ми з Іваном ненавидимо до крайнього степення кількох типів, які не тільки, що їдять все, а все, а ще в гарячий чай або

каву кидають масло, щоб розтопилося, або мармоляду. Робиться гідж і Іванови незатирається руки, щоб - "захапати" такому чоловікові. Чорні очі бігають все жваво і чогось шпикають. Але Іван жартує собі з них всіх. Він стає з боку, опреться своєю високою доставою на стіну і пильно починає вдивлятися в Італійців. Спершу Італійці крутяться, незвертають уваги, але як Іванові очі не відстають від них, ніяковіють лівий сині Італії і згодом - відходять в бік. А я сміюся вдоволено і слухаю, як похваляється Іван:

— Таки боється мене... Апетиту в нас все ще немає. Вправді їсти хочеться дуже, але як тільки зайдемо в ідальо і почуємо пару, то зараз тікаємо назад. (На кораблі все варить паром, а не вогнем.) Розуміється, вибір в стравах величезний, тільки годі ї їсти. Оба живіємо огірками, водою з оштом і овочами, а наш третій товариш - стрілець "нівроку" їсть все, що тільки поживиться на столі. Одно спостерігати цікаве явище, про яке до цього часу не знав. Можна знехвалити людину за її іду. Ось ми з Іваном ненавидимо до крайнього степення кількох типів, які не тільки, що їдять все, а все, а ще в гарячий чай або

каву кидають масло, щоб розтопилося, або мармоляду. Робиться гідж і Іванови незатирається руки, щоб - "захапати" такому чоловікові. Чорні очі бігають все жваво і чогось шпикають. Але Іван жартує собі з них всіх. Він стає з боку, опреться своєю високою доставою на стіну і пильно починає вдивлятися в Італійців. Спершу Італійці крутяться, незвертають уваги, але як Іванові очі не відстають від них, ніяковіють лівий сині Італії і згодом - відходять в бік. А я сміюся вдоволено і слухаю, як похваляється Іван:

— Таки боється мене... Апетиту в нас все ще немає. Вправді їсти хочеться дуже, але як тільки зайдемо в ідальо і почуємо пару, то зараз тікаємо назад. (На кораблі все варить паром, а не вогнем.) Розуміється, вибір в стравах величезний, тільки годі ї їсти. Оба живіємо огірками, водою з оштом і овочами, а наш третій товариш - стрілець "нівроку" їсть все, що тільки поживиться на столі. Одно спостерігати цікаве явище, про яке до цього часу не знав. Можна знехвалити людину за її іду. Ось ми з Іваном ненавидимо до крайнього степення кількох типів, які не тільки, що їдять все, а все, а ще в гарячий чай або

каву кидають масло, щоб розтопилося, або мармоляду. Робиться гідж і Іванови незатирається руки, щоб - "захапати" такому чоловікові. Чорні очі бігають все жваво і чогось шпикають. Але Іван жартує собі з них всіх. Він стає з боку, опреться своєю високою доставою на стіну і пильно починає вдивлятися в Італійців. Спершу Італійці крутяться, незвертають уваги, але як Іванові очі не від